

[Finansministeren.]

vil være rigtigt, om vi kan begrænse denne stigning. Men hvis der ligger det i det, som jeg var inde på før — og det gør der vel til dels — at vi skal begrænse stigningen i de offentlige ydelser, tror jeg, vi er meget stærkt uenige. Men der er vel ingen grund til at gå meget ind i en debat om de spørgsmål i dag. Der er vi helt uenige. Jeg tror på, og mit parti tror på, at fællesopgaverne i samfundet skal løses i en helt anden udstrækning, end jeg har forstået at hr. Thestrup og hans parti går ind for.

Med hensyn til skattereformen: vi ønsker — lad det være sagt helt klart igen i dag — at fortsætte forhandlingerne om en skattereform og føre den skattereform igennem, som alle kræver, og som alle snakker om. Lad os gå i gang med disse forhandlinger og se at få noget ud af det.

Frü Grethe Philip var ligesom hr. Niels Westerby inde på spørgsmålet om reserverne. Jeg vil også dér medgive, at det er et problem at skulle arbejde med så små reserver, som der her er tale om. Der er jo her på finanslovsforslaget kun 195 mill. kr. i reserver, men i virkeligheden har vi allerede med de ønsker, vi kender, og som ligger fra de enkelte ministerier, disponeret over 160 millioner af de 195 millioner, således at den virkelige reserve, den frie reserve, i dette øjeblik kun kan anslås til 35 mill. kr.

Det er ikke meget. Det ville være udmærket, hvis reserven var større. Den er ikke større, og vi må da her sige, at denne reserve skal holdes. Det er et led i det forlig, der er afsluttet mellem de tre partier. Der kan ikke være og skal ikke være nogen som helst tvivl om, at regeringen og finansministeren vil opfylde den aftale, der er truffet mellem de tre partier. Og det vil så betyde, at man ved behandlingen af tillægsbevillingerne ikke har de penge til rådighed, som man måske ønsker sig fra enkelte sider. Det betyder ikke, hvad nogen har ment, at man nu har lagt et loft over statsudgifterne i den forstand, at de ikke må overstige det beløb, der er anført i finanslovsforslaget.

Det betyder det ikke. Det har man jo tidligere været inde på, og det har givet anledning til misforståelser og anledning til megen politisk bekymring og strid. Men vi er enige om, at sådan skal det ikke forstås.

En del af de ting, der står på finansloven — meget af det, naturligvis — er jo løvbundne udgifter, som finansministeren ikke uden videre, og heller ikke finansudvalget, kan bestemme over. Jeg tænker på hele uddannelsesområdet og meget andet. Jeg behøver ikke remse det op her. Vi kan i finanslovsforslaget skønne, hvor store disse udgifter formentlig vil blive, men vi har ingen sikkerhed for, at de ikke bliver overskredet, hvis det går anderledes, end vi har regnet med. Det kan også være, det går den anden vej: at vi sparer en del af de penge. Det er da heller ikke udelukket, at man måske ikke helt igennem kan udnytte de bevillinger, som er afsat på finansloven. Hvis undervisningsområdet udvides, ikke ud over det, der er vedtaget, men fordi der kommer flere børn i skolerne, end man har regnet med, ja, så må udgifterne stige. Omvendt, hvis det går sådan, at man ikke kan benytte bevillingerne, så kan finansministeren — det vil jeg også gerne have sagt her i dag — ikke bruge de sparede beløb til andre formål. Det ligger der i det, vi er enige om.

Vi kan altså sige, der er lagt et loft. Det loft, der er lagt, er et loft over tillægsbevillingerne. Vi har sparet 89,7 mill. kr. ved direkte, konkrete forslag, som indgår i finanslovsforslaget, og derudover har vi reduceret reserverne, så vi har sparet godt 125 mill. kr., og det vil blive holdt, det kan jeg godt give tilsagn om her i dag. Så vidt det overhovedet er menneskeligt muligt for mig og for de øvrige i regeringen, vil det blive holdt. Der vil ikke ske nogen overskridelser af den aftale, der er indgået mellem partierne.

Dette være også sagt til hr. Skræppenborg-Nielsen, der ligeledes var stærkt inde på det med reserverne. Hr. Skræppenborg-Nielsen sagde en ting, som jeg lige vil sige lidt om, nemlig at SF har aldrig agiteret for